

Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ՄԱՐԻԱ ՍՏԵԼԼԱ

ԻՄ ՄԱՐԳՐԻԿՍ

Երբ կը դառնամ, կը մտրակէ զիս արիւնս
 Նոր գինիի մը պէս բարկ,
 Բարբառն հնչուն գաւառիս.
 Կը գտնեմ հոյզն իմ երկրիս, աբմն իմ երկրիս:
 Մայրաքաղաքն ինձ փայտյթ
 Կու տայ. կշտոյթը կը սիրեմ հին կեանքին,
 Եկեցիքները եւ կամարներ, աղբիւրներ.
 Հեթանոս կեանքն աննըւած
 Անկրննիւրէն մէջ մրափուն:

Իշխանն որ խօլ ունի սիրտ
 Եւ կը պարծի բարբառոյն իր գաւառին՝
 Ես կը սիրեմ. կը սիրեմ
 Զիադարմանն որ կ'իշխէ
 Հին մէկ կայսեր շարժումաճրով
 Անպատի մը դժնէ:

ԻՆՉ ԻՆՉ ՃԱՄԲԱՆԵՐ

Քաղաքն առուուն կանուխկեկ
 Քաղաքներու նըմոյշ մ'է:
 Բարձին վըրայ է թղած
 Խօլութիւնները ցայգին,
 Ու վեր ցատքեր յօժարափոյթ ու լըջմիտ:

Մաքրագործակ մեքենաները կ'անցնին,
 Լուացում, հարթում եւ յղում:
 Կանաչով լի զեղուն սայլեր ծայր կու տան,
 Վաճառանոցը կը ծաղկին:
 Կը ծըխայ կիրն՝ երկաթերձ
 Գործարանաց ուղը. զիրար կ'ողջունեն
 Գոհններուն վրայ ուսանողին մատենաներն,
 Արհեստողին գործիքներն:
 Զինչ է երկինքն, ամէն ինչ
 Յստակ, որոշ եւ համալափ կ'երեւայ.
 Մարդիկ աշխոյժ կը քալին
 Ու կերպն ունին լուծելու
 Կարծես իրենք իրենց մէջ մէկ կարեւոր
 Հասասարութիւն:
 Հասասարութիւն՝ որ կը կոչուի կեանք:

Սակայն ինչ ինչ ճամբաներ
 Օձապլտոյտ, ծեցածուռ
 Կամարներու ներքեւով

Կզերանոցաց միշն փակ,
 Աւանդատան կը պահեն հոտ մը թեթեւ
 Եւ կ'ուշացնեն փչ մը մեզ
 Եւ մըտածել կու տան - ինչու, ո՞վ զիտէ -
 Մեր հեռաւոր մանկութեան:

Թերեւս, քանզի սըքեմաւոր աշխարհիկ
 Կոյսերն որոնց կը հանդիպինք հոս ու հոն,
 Մեզ խիստ աչքով կը նային.
 Զերգ այն ատեն մօրաքոյրները պառաւ
 Կը նայէին մեզի՝ երբ
 Կը դառնայինք պարտէզէն,
 Կեռասնիւրէ արսաւաւոր գոգնոցով:

ՀԻՆ ԲԱՐԵԿԱՄԵ ՈՉ ԵՆՍ Է

Իր աղջնակը եւ ես
 Գրասեղանին առջեւ մենք կը նստինք,
 Ուր որ զըբիշն ու զըքերն
 Դեռ եւս անոր կը տպասնն նոյն այն դիրքով:
 Կը թուի հոնի իրիկուան
 Թծրթերուն՝ պղինձ զարդով մը զուսպ սեղմըւած:
 Տանիքներուն տակ պատուհանը բաց է
 Երեւաններու երթեւեկին խօլակն,
 Լայն երկնքին մէջ՝ զոր նէ չատ կը սիրէր:

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻՍՅԱՆ

0-5-20

ՀՈՓԵՂԱՐ

Երազաթեւ բերկրակնք սուրբ իր շրթներուն
 Վըրայ ծաղկան ժպիտ մըն էր հոգեվարքի.
 Զերգ իրիկուան մանկալկին մէջէն ոսկի
 Ա՛յնքան հազիւ տեսանելի շող մը թրթռուն:

Ու ձայնը մեզ՝ յիշատակին ալիքներուն
 Մէջ օրօրուած աղկիոն մ'էր հին մեղեդի,
 Որուն հըմայքը ցուլացում էր խորհուրդի,
 Արտասուացօղ ճրագի մը բոցը նըլաղուն

Այսպէս անցան հին տեսիլներ, և հծծեցին
 Շրթներ մահուան կընիքէն պահ մը փրկազատ.
 Ի՛նչ իրիկուն էր վարդերանգ և լուսառատ...

Կը բուրվաւոր անհուն կապոյտը միշնոցին,
 Մինչ բարի ձեռք մը խնկաբոյր ու մեղմօրէն
 Աչքերն անոր կ'օծէր աստղի մը համբոյրէն...

ԱՅՍԷ-ԵՐԿԱՍ